

† Μητροπολίτου Καλαβρύτων κ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΨΥΧΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Μεταξύ των άλλων υπάρχει εις παράγωγον και συντελεστής εις τὰ κοινωνικά ήθη ιδιαιτερούσης ήλιως και εξαιρετικής σπουδαιότητος και σημασίας. **Είναι ο δημοσιογράφος.** Άλλοτε δὲν είχε τήν σημασίαν και σπουδαιότητα, ήν έχει από τινων ἐτών. Άνεκλήρωσαν αὐτὸν πρό τινος χρόνου ὡς ὑπερέχουσαν πᾶσαν δύναμιν και μεγαλειότητα ἐν τῇ οἰκουμένῃ. **Και εἶνε τοιαύτης μεγαλειότητος ἡ δημοσιογραφία, ὁ τύπος, ὁ δημοσιογράφος.** (Ὅποια και ὅποση δύναμις ἀληθῶς! Μάταιον ὅλιως θὰ εἶναι νὰ κρίνωμεν ἡμεῖς τὸν σημερινὸν δημοσιογράφον και νὰ ἐκφράσωμεν γνώμην περὶ τῆς ἐλλάδος ἢ τῆς ὠφελείας, τὴν ὅποσαν προσενεῖ εις τὸν λαόν. Τοιαύτη κρίσις ἀπαιτεῖ εἰδικήν πραγματεῖαν, οὗτις διὰ γεγονότων πραγματικῶν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποδείχῃ συμβαίνουσα ἐλλάβη και διαπαράδειγματων ζωντανῶν ἢ δυναμένη νὰ συμβαίῃ ὠφέλεια.

Ἡ περιορισθῶμεν εις τὰς τῆς ὠφελείας ὑποδείξεις και ἐκ τούτων ἕκαστος δύναται νὰ κρίνῃ περὶ τῆς συμβαινούσης ἐλλάδος. Ἄλλὰ και ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι θὰ ἡθέλωμεν νὰ παραστήσωμεν και τὸ τῆς ἐλλάδος μέρος, ἵνα οὕτω συστήσωμεν προσοχὴν πρὸς κατάπαντι τοῦ κακοῦ, δὲν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν μετὰ περισσοτέρου κύρους ἀπὸ δημοσιογράφον ἡσυχμένον εις τὴν ἀντίληψιν και κρίσιν τῶν συμβαινόντων ἐν ταῖς κοινωνίαις τῶν ἀνθρώπων. Ἀντιγραφή δὲν χρειάζεται. Πάντες οἱ δημοσιογράφοι Ἕλληνας δύναται νὰ ἴδωσι τὴν εἰκόνα τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου' εἰς τὸ κακὸν αὐτῆς μέρος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3,303 φύλλον τῆς 17ης Ἀπριλίου 1926 τῆς φερύσης τὸν τίτλον «Ἐλεύθερος Τύπος» ἐφημερίδος. Εἶναι μακρὰ ἡ κρίσις. Ἡ δρομύτης αὐτῆς ἐκπλήξιν ἐμποεῖ διὰ τὸ ἀνεπιεικὲς τὸ ὅποιον παρουσιάζει. «Κάποιος κάποτε (γράφει ὁ ἀρθρογράφος), ἔπρεπε νὰ εἶχε τὴν τόλμην νὰ κατονομάσῃ ἓνα τῶν σοβαρωτέρων συντελεστῶν τῆς καταπληκτικῆς προόδου τῆς ἐγγληματικότητος, ἓνα ἀσύδοτον, ἓνα ἀτιμώρητον συνένοχον κάθε ἐργαλήματος: τὸν Τύπον, τὸν καθ' ὅληρον τύπον.....» **Ἐχομεν καταντήσῃ ἓνα εἶδος.....** (ἐντρέπομαι και φρίττω νὰ γράψω τὰ ἐπίθετα)...» Καὶ ὅμως, λέγομεν ἡμεῖς, ὁ «Τύπος» ὁ δημοσιογραφικός, ὅπως εἶναι σήμερον ἀνεπτυγμένος εἰς διορατικότητα και κρίσιν, εἶναι μία δύναμις εις τὴν ὅποσαν και Ἑκκλησία και Πολιτεία δύναται νὰ ἀποβλέψωσιν ὡς εἰς ἓνα σπουδαῖον και σημαντικώτατον παράγωγον και συντελεστὴν πρὸς τὴν μόρφωσιν τοῦ ἡθικοῦ χαρακτῆρος τοῦ λαοῦ πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἀνδρῶν και γυναικῶν ἐγγραμμάτων, και ἀγραμμάτων τῶν εἰς τὰς πόλεις οἰκούντων και τῶν εἰς τὰ ὄρη και τὰς ἐρήμους διαθιόντων. Ὁ ἱερεὺς, ὁ «Δεσπότης» (Ἀρχιερεὺς), ὁ διδάσκαλος δὲν ἔχουσι τὴν σημασίαν και δὲν διεγείρουσι τὴν προσοχὴν ὅσον ἡ «ἐφημερίδα». Παντὸς εἶδους ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ βιοπαλαισταὶ και χειρῶνακτες, ἐργάται και ἐργάτιδες, ἀχθοφόροι και καρραγωγεῖς πάντος ἐπαγγέλματος και ἀξιώματος ἀνθρώποι, ὡς ἐπιούσιον ἄρτον τῆς ψυχῆς τῶν ἔχουσι τὴν ἐφημερίδα. (ἀκολουθεῖ)

Ὑπὸ τοῦ αἰδ. Καθηγητοῦ κ. Ι. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ Δ. Θ.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ Η ΕΛΕΥΣΙΣ
ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΥΤΡΩΤΟΥ

Ἐὰν ἀναλογισθῇ τις τὴν σκληρὰν στιγμὴν, ἣτις ἔλαβε χώραν ἐν τῷ κήπῳ τῆς Ἐδέμ και τὰ ἐπακόλουθα ταύτης, ἀληθῶς θὰ φοβιάσῃ! Ἡ γιγαντιαία πάλη μεταξὺ τοῦ Δαίμονος και τῶν πρωτοπλάστων ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐτέρου τῶν ἀντιπάλων, ἀπετέλει, τῇ ἀληθείᾳ τὸ γλυκὺ ἢ πικρὸν μέλλον τῆς αὔριου. Διὰ τοῦτο ἡ ἀγωνία τῶν θεωμένων δικαίως θὰ ἐκορυφούτο και τὸ ἐνδιαφέρον ὀλόθερμον θὰ ἐδεικνύετο. Ὁ εἰς τῶν ἀντιπάλων παρτάξε πλῆθος μαχητικῶν δυνάμεων. Ἐξήρθη εἰς ὕψος εὐτυχίας, παρουσίασε τὰ πάντα ῥόδινα, ὕψωσε τὸν πέπλον, ὅστις ἐκάλυπτε τὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου, ὑπερῆξειείασε τὰς ἀπολαύσεις, τὰς ἐωγράρισε μετὰ τὸν καλλιτεχνικώτερον και εὐρυθμώτερον χρωστήρα, τὰς ἐνέδυσσε μετὰ τὰς ἀραχνούφαντους ἀμφιέσεις, τὰς ἔρανε μετὰ μύρα και γενικῶς τὰς κατέστησεν ἀναποσπάτως συνδεδεμένας μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην εὐδαιμονίαν. Ὁ δ' ἕτερος ἐπεχείρησε νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς λεγεῶνας τοῦ ἐχθροῦ του, ἠγωνίσθη μετὰ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις τῆς **ἐλευθερίας και τῆς διανοίας** ἀλλ' ὅμως ὑπετάχθη, συνεφιλιώθη μετ' αὐτοῦ και τέλος ἐδέχθη τὸ μῆλον τῆς Ἐριδος ὡς φίλημα προδοσίας και ἀπάτης!

Και τότε, ἰδοῦ, ὁ πυρφόρος ἄγγελος ἐξασκῶν καθήκοντα ὑπερασπιστοῦ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Θεοῦ, ἐκδιώκει αὐτοὺς ἐκ τῆς πραγματικῆς εὐτυχίας και τοὺς ὀδηγεῖ ἐκεῖ, ὅπου εἶνε παρατεταγμένοι αἱ κοσμικαὶ ἡδοναὶ και αἱ ἐλεύθεροι ἀπολαύσεις. Ὑπὸ τὸ ψιμμύθιον ὅμως τούτων εὐρίσκει ἡ ἑλαφρὰ Εὐα και ὁ δυστυχῆς Ἀδὰμ τὴν ἁμαρτίαν, τὴν φραυλότητα, τὴν ἀκολασίαν, τὸν δόλον, τὴν ἀπάτην, τὸ ψεῦδος, τὸ σκότος, τὴν δυσσομίαν. Πνίγονται μετὰ τῶν ἀπογόνων τῶν εἰς τὴν ἁμαρτωλὴν κνίσσαν τῶν παθῶν' πλέουσιν εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀνηθικότητος και τῆς διαφθορᾶς και ζητοῦσι σανίδα σωτηρίας' στρέφουσι δακρύβρεκτα τὰ βλέμματά των πρὸς τὸ θεῖον ἔλεος' ὑψώνουσιν ἰκέτιδας παλάμας, διὰ μέσου τῶν γενεῶν, πρὸς τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν και δὲν ἀποκάμνουσι προσμένοντες τὴν χεῖρα τῆς βοηθείας.

Τὶ ὅμως θὰ ἐξιλέωνε τὴν προσβληθεῖσαν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ; και τίς θὰ εἶχε τὸ σθένος και τὴν δύναμιν νὰ μεσιτεύσῃ διὰ τὴν πά-

Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ πρωτοπρεσβυτέρου

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως λαμβανόμενος ὁ μέγας ἀστήρ δύναται κάλλιστα νὰ θεωρηθῆ ὡς ἔμβλημα τῶν χριστιανικῶν δογμάτων, τὰ ὁποῖα ὅσιν τις ἐπιμένει νὰ κατανοήσῃ μὲ τὸν πεπερασμένον του νοῦν, τόσῃ μάλλον σκοτιάζεται καὶ εἰς θάμβη θυθίζεται. Καὶ τοῦτο ὄχι διὰ τὴν ἐν ταῖς δόγμασιν ὑπάρχουσαν σκοτίαν, μὴ γένοιτο! διότι εἶνε καὶ ταῦτα ἥλιοι πλήρεις οὐρανοῦ φωτός· ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τὸ φῶς τὸ ὑπεράνθρωπον καὶ ὑπερβάλλον. Καθὼς δηλαδὴ ὁ ἐν τῇ ἡλίῳ ὠκεανὸς τοῦ φωτός εἶνε ὁ ἀναγκάζων τὸν ἄνθρωπον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ τελαμβωμένος, οὕτω καὶ ἐν ταῖς Γραφαῖς ἡ ὑπερφυσικὴ καὶ ἀπροσπέλαστος ἀλήθεια, ἡ θεῖαν ἔχουσα τὴν καταγωγὴν καὶ μετὰ οὐδεμιᾶς ἀτελείας συμπυρμένη, ἀναγκάζει τὸν Χριστιανὸν νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν τὴν πίστιν του καὶ τὴν ἀπολυπραγμόνητόν του συγκατάθεσιν. Διότι τί τάχα σημαίνει, ἐὰν ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν οὐσίαν εἴτε τῶν μυστηρίων τῆς πίστεως εἴτε τοῦ φυσικοῦ ἡλίου; Μήπως ἐκ τῶν πασιφανῶν ἀποτελεσμάτων των ἀποδεικνύεται ὀλιγώτερον ἢ ἀναμφίλεκτος σημασία ἀμφοτέρων;

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΛΑΗΗΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Καὶ πρῶτον μὲν παμβέβαιον γεγονός, μὴ ἐπιδεχόμενον συζήτησιν, εἶνε ὅτι ὁ ἥλιος τυγχάνει τὸ κέντρον τοῦ περὶ αὐτὸν πλανητικοῦ κόσμου, ὡς Ἐρμῆ καὶ Ἄφροδίτης καὶ Ἰῆς καὶ Ἄρεως καὶ Διδὸς καὶ Κρόνου καὶ Οὐρανοῦ καὶ Ποσειδῶνος, τοὺς ὁποίους ὡς χεῖρ πανσθενεστάτη περιστρέφει δίκην σφενδονῶν εἰς τὸ κέντρον. Πάντες οὗτοι οἱ πλανῆται ἐκ τῶν πλευρῶν του ἀλληλοδιαδόχως ἐξεκόπησαν τῇ χειρὶ τοῦ Θεοῦ πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων, ὅτε ἴσως ἢ ἑσωτερικῇ ὑφῆ τοῦ ἡλίου διετέλει χυνοτέρα, καὶ τούτου εἶνε γεννήματα. Διὸ καὶ ὑπὸ τῆς παλαιᾶς συγγενείας ἐλκόμενοι, δὲν ἐννοσὸν οὐδαμῶς νάφθουν τὸν πατέρα των, ἀλλὰ περὶ αὐτὸν περιδινούονται ἄλλοι εἰς ἐγγυτέραν, ἄλλοι εἰς ἀπωτέραν ἀπόστασιν, καλ' ὠρισμένας τροχιάς στερεοτύπως ἀναπαραγομένας ἀπὸ κρίσεως κόσμου, αὐτὸν ἔ-

χοντες λαμπτήρα, ὁπόθεν τὸ φῶς δέχονται, αὐτὸν ἔχοντες ἐστίαν, ὁπόθεν τὴν θερμότητά πορίζονται, αὐτὸν ἔχοντες ἄξονα περὶ τὸν ὁποῖον περιστρέφονται ὀλιγωδῶς.

Καὶ ὁ μὲν ἐν τῇ σφενδόνῃ λίθος, ὁ περὶ τὴν κρατοῦσαν χεῖρα περιστρεφόμενος, συνδέεται πρὸς τὴν χεῖρα διὰ σπάγγου. Ὁ δὲ σπάγγος ὁ ἀοράτως συνέχων τοὺς πλανήτας μὲ τὸν ἥλιον, τὸν κινουῦντα αὐτοῦς, εἶνε ἡ ἔλξις, τῆς ὁποίας τὸ κράτος ὠρίσθη παρὰ τοῦ Πλάστου καθολικώτατον, ἀνὰ τὸ βασιλεῖον τῆς ὕλης. Διότι ἡ ἔλξις εἶνε ἡ ἀπὸ τῶν διαφόρων μορίων ἢ μεριδίων τῆς ὕλης συμπηγνύουσα τὰ διάφορα ὄλικα σώματα, εἴτε ἀερία εἴτε ρευστὰ εἴτε στερεά. Ἡ ἔλξις εἶνε ἡ ἀπὸ τῶν νεφῶν καθέλκουσα τὴν ὄραχὴν. Ἡ ἔλξις εἶνε ἡ τοὺς οἴκους μας καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς προσδένουσα ἐπὶ τῆς γῆϊνης ἐπιφανείας. Ἡ ἔλξις εἶνε ἡ ἀπὸ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς ὑδρογείου μας σφαιρας συναπαρτίζουσα μίαν ἐνιαίαν καὶ συμπαγῆ καὶ ἀδιείρητον ἐνότητα. Αὐτὴ αὕτη ἡ ἔλξις εἶνε καὶ ἡ πρὸς τὸν ἥλιον συνδένουσα τὰς φοβεράς τῶν πλανητῶν μάζας καὶ ἐν ἁρμονικὸν σύστημα ἐξ ὧων αὐτῶν κατεργαζομένη ἀδιάσπαστον καὶ ἀδιείρητον.

Ἐτεροι δὲ δύο ἄλλαι δυνάμεις οὐχ ἦττον σπουδαῖαι, ἡ κεντρομόλος καὶ ἡ κεντροφύξις, ἀντιπάλως ἀλλ' ἰσοπάλως ἐνεργοῦσαι, διατηροῦσι τοιαύτην μεταξὺ ἡλίου καὶ πλανητῶν ἰσορροπίαν, ὥστε οὔτε ὁ ἥλιος ἀπὸ ὑπερβολικῆν ἔντασιν τῆς κεντρομόλου νὰ ὑπερῆσθῃ τῶν πλανητῶν, ὁπότε οὗτοι θὰ συμπαρεσύροντο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καὶ θὰ ἀπετεφροῦντο κατασυντετριμμένοι, οὔτε πάλιν οἱ πλανῆται ἀπὸ ὑπέρμετρον ἔντασιν τῆς κεντροφύγιος νὰ ὑπερτερήσουν τῆς ἡλιακῆς ἔλξεως καὶ νὰ θραύσουν οὕτω τὸ μυστικῶς συνέχον αὐτοὺς πρὸς τὸ κέντρον των νῆμα, ὁπότε θὰ ἐξετινάσσοντο μακρὰν τοῦ ἡλίου ἀνὰ τὸ ἀχανές, διὰ νὰ ἐπιφέρουν τίς οἶδε πόλας ἀνατροπὰς καὶ συγχύσεις εἰς τὴν μηχανὴν τοῦ παντός... Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον—διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν καὶ αὐτὴς τὴν παρομοίωσιν—μεταξὺ κινύσεως χειρὸς καὶ κινουμένης σφενδόνης εἶνε ἡ νάγκη νὰ ὑπάρχῃ ποιά τις ἀναλογία, ἐὰν θέλωμεν ὁμαλῶς καὶ κατὰ ὁμοιομόρφους κύκλους νὰ κινήται ἡ σφενδόνη περὶ τὴν χεῖρά μας. Τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν

σχοῦσαν καὶ ταλαιπωρουμένην ἀνθρωπότητα; Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δικαίως ἔμενεν ἀνένδοτος καὶ κωφὸς εἰς τὰς ἐπικλήσεις τῆς ἀμαρτωλῆς γενεᾶς! Ἄλλ' ἢ Ἀγάπη Του; Αὕτη, παλμοὺς ὀδύνης καὶ θλίψεως αἰθανομένη ἐκ τῶν οἰμωγῶν καὶ τῶν δακρῦων τῶν κληρονόμων τῶν πρωτοπλάστων ἐκβάλλει λόγους συμπαθείας πρὸς αὐτοὺς! Πῶς, ἤδη, θὰ συνεφιλοῦντο τὰ διεστῶτα καὶ θὰ ἐπήρχετο ἡ ἀπολύτρωσις τῶν δεινῶν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀμαρτωλὴ καὶ ἔνοχος ἀνθρωπότης οὐδὲν ἀντάξιον ἔχει νὰ προσφέρῃ πρὸς ἐξιλέωσίν της; Τότε, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν διακρίνουσαν αἰείποτε, αὐτὴν βαρῦτητα, λύει τὰ δεσμιὰ καὶ δροσιζει τὴν φλόγα τοῦ Προμηθέως, θραύει τὸν Ἰόρδουον δεσμὸν καὶ κη-

ρῶσει τὴν νίκην τοῦ ἀνθρώπου. Προτείνει τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θυσίαν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς γεφυρώσεως τοῦ πνευματικοῦ χάσματος καὶ τὴν σωτηρίαν, οὕτω, τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Τὸ γεγονός ἀνηγγέλη διὰ τῶν προφητῶν: «*Ἴδὸν ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουὴλ (μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός)*». Καὶ ὁ κόσμος τῆς ἀμαρτίας διετέλει ἔκτοτε ἐν ἀναμονῇ τῆς ἀναγκαίας ἐλεύσεως τοῦ θείου Λυτρωτοῦ, πλησίον τῶν πνευματικῶν κόλπων τοῦ ὁποίου θὰ ἀπελάμβανε ὅ,τι διὰ τῆς παρακοῆς καὶ παραβάσεως ἐστερήθη.